

Въ онова врѣме, за коѣ-то ны приказ'вамъ, таа пещера види ся да ꙗ была постница на нѣкой-си благочестивъ постникъ. Ёдинъ старецъ облѣченъ въ калугерскы дрехы, сѣдѣше на чергѣ възъ самы-атъ нѣрецъ, отъ дето проминуваше свѣтлина. Напрѣдѣ му стоѣше низко столче, на столче-то лежаше разтворена книга и листа отъ бѣлѣжъ като платно кожѣ, мѣдна мѣстилница съ копринѣжъ напокиѣ съ мѣстило, пера, четкы и боѣ. Старецъ-атъ то ся умыслише и си шепнѣше самъ-си «охъ много ся забавихѣ» то ся прѣкрѣстише, и залѣгаше пакъ да пише и да лѣпи злато, тачи сетиѣ съ четкѣжъ вадѣше шаровы. Въ прѣднѣж-тѣжъ одаѣж имаше сѣкаквѣж покѣщнинѣж, а друга-та, въ коѣж-то горѣше кандило прѣдѣ иконѣж-тѣж, бѣше по-утрѣбена, и по-вече приличаше на кѣщѣж, въ коѣж-то живѣе мудрецъ и художникъ — ваѣтель, нежели на постницѣж. Тамъ на полици-тѣ бѣхѣж наредены книги, нѣколко восчаны ликове и сичко, що ꙗ потрѣбно за воскованѣ. По стѣны-тѣ бѣхѣж накачены саби, ножове и различни дрехы.

— А, ето идѣтъ, рече старецъ-атъ, като чу че засвири рогъ. Той си прибра работѣж-тѣж,